వర్షించని మేఘాలు

ఆకాశం దట్టంగా మేఘావృతమైవుంది. అస్తమిస్తున్న సూర్యుడు అగుపించడంలేదు. చలిగాలి రివ్వున వీస్తోంది. ఆ వాయువేగంతో పోటీ పడుతూ పెరంబూరు హైరోడ్డమ్మట భారంగా సాగిపోతున్నది సైకిల్‌రిక్షా.

"వర్షం వచ్చేటట్టుంది. కాస్త త్వరగా పోనీ." గాలికి చెదిరిపోతున్న ముంగురులను చెవులమీదుగా వెనక్కు తోసుకుంటూ ఆకాశం వేపు చూసి అన్నది వసుంధర.

"ఎదురుగాలి బలంగా కొడతా ఉన్నాదండి" అని [illegible] మీదనుంచి లేచి శక్తినంతా కూడదీసుకుని, ఊపిరి బిగబట్టి తొక్కడం ప్రారంభించాడు రిక్షావాడు.

వర్షం రాకుండా ఉంటే మరో అర్థగంటలో తను మాధవరావు గదికి చేరుకోగలదు. రిక్షాలోంచి తల పైకెత్తి ఆకాశంవేపు మరోసారి చూసింది వసుంధర. ఏనుగుల గుంపు వలె మబ్బులు ఆకాశాన్ని ఆవరిస్తూనే ఉన్నాయి. మాధవరావు! మళ్ళా ఎన్నాళ్ళకు కలుసుకోగలిగింది తను మాధవరావును! అతడు తప్పకుండా ఎప్పటికైనా తనకు కనిపిస్తాడని ఏదో పిచ్చి నమ్మకంతోనే గడిపింది [illegible]. అర్థ[illegible] ఆధారమూ లేదనుకున్న [illegible] నమ్మకమే నేడు నిజమైంది.

బ్రిటిష్ కౌన్సిల్ లైబ్రరీకి వెళుతూ పొద్దున అనుకోకుండా మా[illegible] [illegible]సింది వసుంధర. మౌంట్‌రోడ్డు రౌండ్‌తాణా మలుపు తిరుగుతూండగా ఎదురుగుండా రోడ్డు క్రాస్ చేస్తూ కనిపించాడు మాధవరావు. తను చూచినప్పటికన్న అతడిప్పుడెంతో మారిపోయినా, ఎత్తుగా విశాలంగా ఉండే ఆ నుదురూ, [illegible]ప్పుడూ శూన్యంలో దేనికోసమో వెతుకుతున్నట్లు [illegible]ంగా చూసే ఆ కళ్ళూ, వీటిని మాత్రం మరిచి[illegible] ఆమె.

"[illegible]ధవరావ్!" పిలిచిందామె.

ఇష్టం లేకపోయినా, జీవితం నాశనం అవుతుందని తెలిసినా మరొకరి తృప్తి, ఆనందము కోరి రోటిలో తలదూర్చవలసి వస్తుంది. అయినా పరిస్థితి ఎప్పటికైనా చక్కబడి జీవితానికి ఒకదారి ఏర్పడుతుందనే ఆశాభావం మిగులుతుంది. అది కూడా నాశనమైతే?

అతడు ఒక్క క్షణం ఆగి సందేహిస్తూ దగ్గిరికి వచ్చాడు.

"ఎన్నాళ్ళకు కనిపించావ్, మాధవ్! ఎంతలా మారిపోయావు!" అతన్ని నిలువెల్లా పరికిస్తూ అంది వసుంధర.

అతడు స్థాణువులా నిలబడి ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ ఏదో జ్ఞాపకం తెచ్చుకొడానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్లు, "మీరు...మీరు..." అని వెర్రిగా గొణిగాడు.

"అప్పుడే మరిచిపోయావ్! నేను, మాధవ్, వసుంధరను." నవ్వుతూ అంది.

"వసుంధర... వసుంధరా, నువ్వా! బాగున్నావా? మళ్ళీ ఎన్నాళ్ళకు చూడగలిగాను, నిన్ను! నన్నెలాగో గుర్తుపట్ట గలిగావే! ఆ... అంతా కులాసాయేనా? నీకు పెళ్ళయిందని కూడా విన్నానే. పిల్లలెంతమంది?" గబగబా ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు మాధవరావు.

నవ్వగా నవ్వింది వసుంధర.

"ఆ విషయాలన్నీ తీరికగా మాట్లాడుకుందాంగాని, ముందు నువ్వు మా ఇంటికి రా. పోదాం" అంది వసుంధర.

"క్షమించు, వసూ! ఆఫీసుకు టైము అయింది. మీ ఇల్లెక్కడో చెప్పు. సాయంత్రం ఆఫీసు వదలగానే తిన్నగా మీ ఇంటికే వస్తాను" అన్నాడు మాధవరావు వాచీ చూసుకుంటూ.

"అంత శ్రమ కూడా ఎందుకులే. నీ అడ్రస్ చెప్పు. సాయంకాలం నేనే వస్తాను" అని మాధవరావు ఉంటున్న గది అడ్రస్ తీసుకుంది వసుంధర.

హోరున వీచే గాలికి తొక్కలేక రిక్షావాడు కిందికి దిగి సైకిల్ రిక్షా నడిపించుకు పోతున్నాడు.

"ఛీ! పాడురిక్షా" విసుక్కుంది వసుంధర.

మాధవరావుతో జరిగిందంతా దాచకుండా చెప్పి వెయ్యాలి. చివరి తన అభిప్రాయాన్ని బయటపెట్టాలి. అంగీకరిస్తాడా? ఇష్టపడక ఏం చేస్తాడు? తను ఈ అందమెళ్ళా అతడిపై నిక్షిప్తించినట్లే అతడూ తన కోసం ఎన్నో ఆశలు పెంచుకుని ఎదురుచూచి ఉంటాడు. పొద్దున అతడు తనతో మాట్లాడిన తీరునుబట్టి చూస్తే అతనికి తనపై ఏమీ కోపం లేనట్లే అనిపించింది. తనంటే అతడు సుముఖంగా ఉన్నట్లే కనిపించాడు. అతడికింకా తను వితంతువని తెలియదు. తెలిస్తే ఏం చేసేవాడో? సానుభూతి ప్రకటించేవాడా? మరి కాస్త చనువు తీసుకుని మాట్లాడి ఉండేవాడా? లేక ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టి తనతో వచ్చి ఉండేవాడా? ఏమో?

• • •

నెల్లూరులో బంగారు పండే పెద్ద మాగాణి క్షేత్రం సుందరరామయ్యది. వసుంధర ఆయనకు ఏకైక సంతానం. హైస్కూలులో ప్రవేశించడంతోటే వసుంధరకు మాధవరావుతో బాగా స్నేహం కుదిరింది. అది తొందరలోనే వారిద్దరిమధ్యా అనురాగంగా మారి పెరిగి తోడిగింది. స్కూలుఫైనల్ పూర్తికావడంతో విడదీయరాని ప్రేమలతగా రూపొంది వారిద్దరినీ పెనవేసింది. వివాహం చేసుకోవాలనే నిశ్చయానికి వచ్చారిద్దరు. ఈ విషయం సుందరరామయ్యగారికి తెలిసినా, చూసీ చూడనట్టు ఊరుకున్నాడు ఆయన. ఇంతలో మాధవరావు తండ్రికి నౌకా వ్యాపారంలో పెద్ద నష్టం రావడం, వారం రోజుల్లోనే గుండె పోటుతో అతడు మరణించడం, ఆ తరవాత కొన్ని రోజులకు అదే దిగులుతో మంచం ఎక్కి మాధవరావు తల్లి కూడా చనిపోవడం — ఇవన్నీ మూడు నెలల్లో జరిగిపోయాయి. మాధవరావు కుంగిపోయాడు. వసుంధర ధైర్యం చెప్పి అతన్ని ఊరడించింది. బతుకు మీద కొత్త ఆశల్ని కల్పించింది. ఆ నాడు వసుంధరే లేకపోతే అతడూ తల్లి మరణానంతరం పెన్నలో దూకి ఆత్మహత్య చేసుకునేవాడే.

ఆ నాడు మాధవరావుకు ఎంతగానో నచ్చచెప్పి తమ వివాహ విషయమై సుందర రామయ్యగారితో మాట్లాడటానికి రమ్మని ఒప్పించింది వసుంధర.

సుందరరామయ్యగారికి వినయంగా నమస్కరించి తను వసుంధరను వివాహం చేసుకోవాలనుకుంటున్నాననీ, అందుకు అనుమతించవలసిందనీ కోరాడు మాధవరావు.

తోకతొక్కిన తాచులా కస్సుమని లేచారు సుందర రామయ్యగారు. "ఛీ! సిగ్గులేదూ! కూటికి గతిలేని వెధవ్వి! నీకు పెళ్ళి కూడాకావాలా? అందులో నా ఒక్కగా నొక్క కూతురు వసుంధరనా? ఎన్ని గుండెలతో వచ్చావ్ ఈ మాట అడగడానికి నా ఇంటికి? వెంటనే ఇక్కణ్ణుంచి కదులు. ఇహ ఒక్క క్షణం కూడా నువ్విక్కడ ఉండటానికి వీల్లేదు. ఇకనుంచీ మా అమ్మాయి వంక కన్నెత్తి చూశావంటే నీ ప్రాణాలు దక్కవు. ఊఁ. వెళ్ళు ఇక్కణ్ణుంచి" అంటూ ప్రళయ నృత్యం చేశాడు ఆయన.

మాధవరావు కలలోకూడా ఊహించని ఈ హఠాత్పరిణామానికి నవనాడులా కుంగిపోయాడు. నడవడానికి కూడా శక్తిలేక తూలిపోతూ బయటికి వచ్చాడు. వసుంధర ఏమీ మాట్లాడలేక పోయింది. ఆమె కంతా అయోమయమయింది.

ఆ మరుసటి రోజు సాయంత్రం కుండపోతగా వర్షం కురుస్తోంది.

"నువ్వు మనిషివి కావు, నాన్నా. నేను సుఖపడాలని నీకు నిజంగా ఉంటే మాధవరావును అవమానించి నందుకు అతనికి క్షమాపణ చెప్పుకో! నేను మాధవరావును తప్ప మరెవ్వరినీ చేసుకోను." తండ్రిమీద తనకు కలిగిన ద్వేషమంతా ఆ నాలుగు మాటల్లోను వెళ్ళగక్కింది వసుంధర.

"అది ఈ జన్మలో జరగదు" అంటూ లేచి మేడ మీది తన గదిలోకి దారితీశారు సుందర రామయ్య గారు.

గొడుగు తీసుకుని ఆవర్షంలోనే మాధవరావు ఇంటికి బయలుదేరింది వసుంధర, తండ్రి తరఫున తను అయినా అతనికి క్షమాపణ చెప్పుకోవాలని. కాని ఆమె వెళ్ళేసరికి మాధవరావు ఇంటికి తాళం వేసి ఉంది.

మాధవరావుకోసం రెండేళ్ళు ఎదురుచూచింది వసుంధర. కాని అతని జాడే తెలియలేదు. జీవితాంతం బ్రహ్మచారిణిగానే ఉండిపోవాలని తీర్మానించుకుంది వసుంధర. సుందరరామయ్యగారు పక్షవాతంతో మంచాన పడ్డారు. మరణ శయ్యమీద ప్రాణాలు వదులుతూ వసుంధరను చూచి తన చివరి కోరిక నెరవేర్చమంటూ కన్నీళ్ళు కార్చారు. కాదనలేకపోయింది ఆమె. తను చేసుకున్న నిర్ణయక పితృప్రేమముందు ఓడిపోయింది. ఫలితంగా తన చేతులను బావచేతుల్లో పెట్టింది. వణికే చేతులతో ఇద్దరినీ ఆశీర్వదిస్తూ కన్నుమూశారు సుందరరామయ్యగారు.

* * * *

జోరుగా వీచిన గాలికి వసుంధర కళ్ళలో దుమ్ము పడింది. పైట చెంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుని రిక్షా వాడితో చెప్పి పరదా వేయించుకుంది. అప్పటికే బాగా చీకటి పడటం వల్ల పరదావేసి అట్లాగే రిక్షా లైటు వెలిగించుకుని మళ్ళీ తొక్కడం ప్రారంభించాడు రిక్షావాడు. రిక్షాతోబాటు తిరిగి వసుంధర ఆలోచనలూ సాగాయి.

'ఏమిటిది, ఈ రోజు వాతావరణం ఇంత బీభత్సంగా ఉంది? మబ్బులు అంతకంతకూ దట్టంగా కమ్ముకుంటూనే ఉన్నాయి. తెరిపి ఇచ్చేటట్టు లేదు. వర్షం కూడా రాదేం? బావతో తను గడిపిన జీవితంలా ఒక్కసారిగా ప్రళయం ముంచుకు వస్తుందేమో?' ఈ వాతావరణానికీ, బావతో గడిపిన తన రెండేళ్ళ వైవాహిక జీవితానికీ సామ్యం ఉన్నట్లు అనిపించి చిన్నగా నవ్వుకుంది వసుంధర.

బావతో తనేం సుఖం అనుభవించింది? తండ్రి మరణించడంతో ఆస్తంతా అమ్మించి మద్రాసుకు తీసుకువచ్చాడు బావ. అసలు తన బావ ఏమి ఉద్యోగం చేసేవాడో చాలా కాలం వరకు తెలుసుకోలేక పోయింది తను. అడిగితే ఏదో సినిమా కంపెనీలో డైరెక్టరుగా ఉంటున్నానని చెప్పేవాడు. అడయారులో ఓ మేడ కొనుక్కుని అందులో కాపరం ప్రారంభించారు. బావకు తాగుడు అలవాటు విపరీతంగా ఉందని మద్రాసు వచ్చిన రెండు నెలల్లోనే కనుక్కోగలిగింది. ప్రతిరోజూ రాత్రి ఎవరో సినిమా తారలంటూ, డాన్సర్లంటూ ఎంతమందినో ఇంటికి తీసుకు వచ్చేవాడు. తప్పతాగి వాళ్ళతో తందనాలాడేవాడు. తను కల్పించుకుంటే కళాపోషన అని సమర్థిస్తూ ఏదో వాగేవాడు. తను డైరెక్టుచేసే చిత్రానికి ఇదంతా రిహార్సల్ అంటూ ఇంటిని పావనం చేశాడు. రెండేళ్ళలో ఆస్తిఅంతా హారతి కర్పూరంలా హరించుకు పోయింది. చివరికి మిగిలింది ఇప్పుడుంటున్న ఆ మేడ మాత్రమే.

ఆ రోజు రాత్రి కోడంబాకంలో చిల్లర వేషాలువేసే ఒక వేశ్య ఇంట్లో భర్తను ఎవరో హత్యచేశారన్న వార్త

జి. చిరంజీవి

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక

పరాభవ దీపావళి కథల పోటీ

2,500 రూపాయల బహుమతులు

ప్రతి ఏడాదివలెనే పరాభవ దీపావళి సందర్భంలో కూడా ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక కథల పోటీ నిర్వహిస్తున్నది.

విశ్వావసు దీపావళికి నిర్వహించిన కథల పోటీలో 2,000 రూపాయల బహుమతులు ఇచ్చాము. రచయితలకు, రచయిత్రులకు ఇతోధికమైన ప్రోత్సాహం ఇచ్చే నిమిత్తం ఈ ఏడాది దీపావళి పోటీకి 2,500 రూపాయల బహుమతులు ఇవ్వడానికి నిశ్చయించాము

రచయితలు, రచయిత్రులు ఈ అవకాశం వినియోగించుకోవాలని, పాఠకులకు ఉత్తమమైన కథలు అందించాలనే మా ఆశయం నెరవేరడానికి తోడ్పడాలని కోరుతున్నాము.

మొదటి బహుమతి : 1,000
రెండవ బహుమతి : 700
మూడవ బహుమతి : 500

రెండు కన్సొలేషన్ బహుమతులు: చెరొక 150

దీపావళి కథల పోటీ నిబంధనలు :

1. కథ్వ్యత్తం ఆంధ్రుల జీవితానికి సంబంధించినదై ఉండాలి.
2. స్వీయరచనలే కాని అనువాదాలు పంపరాదు.
3. రచన సాధ్యమైనంతవరకు ఫుల్‌స్కేప్ కాగితంలో 12 పేజీలకు మించరాదు.
4. సిరాతో కాగితానికి ఒక పక్కనే వ్రాయాలి.
5. బహుమతి పొందని కథలలో యోగ్యమైనవి ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రికలో ప్రచురించే హక్కు మాకు ఉన్నది.
6. పోటీకి పంపేవారు కవరు మీద 'దీపావళి కథల పోటీ' అని స్పష్టంగా వ్రాయాలి.
7. పోటీకి పంపిన కథలు ఏ సందర్భంలోనూ తిప్పి పంపడం జరగదు.
8. రచనలను 'ఎడిటర్, ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక, ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎస్టేట్స్, మద్రాసు—2' కు పంపాలి.

బహుమతి పొందిన కథలను ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక దీపావళి ప్రత్యేక సంచికలో ప్రచురించగలము

పరాభవ దీపావళి కథల పోటీకి రచనలు మాకు చేరవలసిన ఆఖరి తేది | **1966 ఆగస్టు 31**

వర్షించని మేఘాలు

మాధవరావు ఆశ్చర్యపోలేదు. కొంతకాలంగా వాళ్ళ ప్రవర్తన ఇటువంటి విపరీత పరిణామానికి దారితీస్తుందని తనకు బాగా తెలుసు.

ఆ తరవాత మేడ కింది భాగాన్ని అద్దెకిచ్చి, వచ్చే ఆ రెండు వందల రూపాయలతో ఒక విధంగా సామాన్య జీవితం గడపడానికి అలవాటు పడింది. మళ్ళా వివాహం చేసుకొమ్మని ఎందరో సలహా చెప్పారు. ఇద్దరు ముగ్గురు యువకులు తనను పునర్వివాహం చేసుకోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్నామంటూ ప్రేమలేఖలు కూడా వ్రాశారు. కాని తను ఆ ఊహలకే తావివ్వలేదు. నిర్లిప్తంగా నడుసాగింది జీవితాన్ని. అంత నిర్లిప్తతలోకూడా అప్పుడప్పుడు ఒక్క ఆశారేఖ మాత్రం తళుక్కున మెరిసేది. 'మాధవరావును మళ్ళీ తను కలుసుకోగలదు' అనే ఆ ఒక్క ఆశతోనే ఈ అయిదేళ్ళూ గడిపింది. ఆ నమ్మకం వమ్ము కాలేదు. తన ఆశ ఈనాటికి రూపు దాల్చింది. మాధవరావును చూడగలిగింది. ఎలాగో అర్ధగంటలో అతనితో మాట్లాడబోతోంది కూడా. జరిగినదంతా పూసగుచ్చినట్లు అతనికి చెప్పి అతనికి జరిగిన అన్యాయానికి క్షమార్పణ వేడుకుంటుంది. తనను పునర్వివాహం చేసుకొమ్మని అడుగుతుంది. అవసరమైతే అర్థిస్తుంది. తన మాధవరావు ఎంతగా ఉప్పొంగిపోతాడు! ఇంతకాలం విడివడి వాడిపోయిన తమ అనురాగలత మళ్ళీ చిగురిస్తుంది.

"టప్" మన్న శబ్దంతో సాగిపోతున్న రిక్షాకు, వసుంధర ఆలోచనలకూ ఒక్కసారే బ్రేక్ పడింది.

"ఏమైంది?" కోపముగా, విసుగ్గా ధ్వనిస్తూ ప్రశ్నించింది వసుంధర.

"టైర్ బరస్టు అయిపోయిందండి."

"అయితే ఇప్పుడేం చేస్తావ్?"

"మీరు దిగాల్సినచోటు ఇంకెంతో దూరం లేదండి. అదుగో, కుడివైపు ఉండే సందు, ఆ సందు తిరిగితే అదే మీరు దిగవలసిన వీధి" అని బొడ్డులోనించి బీడీ తీసి వెలిగించాడు.

"ఎడ్డవర్స్ ఉంది." మనస్సులోనే అనుకుని రిక్షావాడికి చిల్లర డబ్బులిచ్చి దట్టంగా కమ్ముకున్న ఆకాశం వేపు చూసి త్వరత్వరగా నడక ప్రారంభించింది వసుంధర.

సందు మలుపు తిరిగి ఆ వీధిలోని ఒక్కొక్క ఇంటి నంబరే చూస్తూ నడుస్తోంది. మాధవరావు ఉండే ఇంటిని సమీపిస్తున్నకొద్దీ కారణం తెలీని ఏదో భయం ఆమెను ఆవరించ సాగింది.

ఒకవేళ మాధవరావు తన కోర్కెను నిరాకరిస్తే? "ఎవడితోనో రెండు సంవత్సరాలు కాపురంచేసి విటంతనైదే మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకుంటానంటూ ఏ ముఖం పెట్టుకుని అడగడానికి వచ్చావు?" అంటే? తన తండ్రిచేత పొందిన అవమానాన్ని మనస్సులో ఉంచుకుని తన నిప్పుడు మాధవరావు అవమానించి పంపితే తనేం చెయ్యగలదు? ఛీ! అతన్ని గురించి ఇంత నీచంగా ఆలోచిస్తుందేమిటి? మాధవరావు మనస్తత్వం తనకు బాగా తెలుసు. ఎంతటివారినైనా క్షమించగలసంస్కారం,

జై జవాన్! జై కిసాన్!

కత్తిరింపు చిత్రం—శ్రీమతి కోరా సీతామహాలక్ష్మి (కొవూరు)

ఔన్నత్యం ఉంది అతనిలో. ముక్కూ మొహం ఎరుగని వాళ్ళే తనను పునర్వివాహం చేసుకుంటానని ముందుకు వచ్చినప్పుడు అతని గురించి చిన్నచూపుతో ద్వేషించిన మాధవరావు తన నెందుకు నిరాకరిస్తాడు?

పదో నంబరు ఇంటిముందు ఆగింది వసుంధర. ఆ ఇంటికి తాళం వేసి ఉండటం చూసి మాన్పడి పోయింది: ఐదేళ్ళ క్రితం నెల్లూరులో జోరుగా కురిసే వర్షంలో తను మాధవరావు ఇంటికి వెళ్ళిన ఆనాటి సంఘటన ఆమె స్మృతిపథంలో భయంకరంగా మెరిసింది. గబగబా వెతికింది వసుంధర. కొన్ని నిమిషాల్లోనే తెరచిన హేండ్‌బాగ్‌లోంచి మాధవరావు వ్రాసి ఇచ్చిన అడ్రస్ చీటీ తీసి చూసింది. సందేహం లేదు. మాధవరావు ఉంటున్న ఇల్లు ఇదే. బహుశః అతడింకా ఆఫీసునుంచి రాలేదేమో? అనవసరంగా కంగారు పడింది తను.

ఆ వీధి మొగలో బొంగరాలాడుకుంటున్న కుర్రవాడు వసుంధర దగ్గిరికి పరిగెత్తుకు వచ్చాడు.

"ఎవరు కావాలండీ?" జారిపోతున్న నిక్కరును చేతులతో పైకి లాక్కుని ఆమె వేపు వింతగా చూస్తూ ప్రశ్నించాడు ఆ కుర్రవాడు.

"ఈ ఇంట్లో మాధవరావు అనే ఆయన, ఇంకా రాలేదా ఆఫీసునుంచి?" అంది వసుంధర ఆ అబ్బాయి వేపు చూసి.

"మీ పేరు?" వెంటనే తొణక్కుండా ప్రశ్నించాడు కుర్రవాడు.

"వసుంధర." చిన్నగా నవ్వుతూ చెప్పింది.

"ఆయన మూడు గంటలకే వచ్చి వెళ్ళారు. మీరు వస్తే ఇది మీ కిమ్మన్నారు." జేబులోంచి మడిచిపెట్టిన కాగితం తీసి ఆమె కిచ్చి పరిగెత్తుకుంటూ బొంగరాలాటకు వెళ్ళిపోయాడు కుర్రవాడు.

వణికే చేతులతో ఆ చీటీ చదివింది వసుంధర.

"వసుంధరగారికి—

మా ఆవిడ అబ్బాయిని ప్రసవించినట్లు మధ్యాహ్నం టెలిగ్రాం వచ్చింది. చూడడానికి పోతున్నాను. నాలుగైదు రోజుల్లో ఊరినించి తిరిగి రాగానే మిమ్మల్ని కలుసుకుంటాను.

మాధవరావు."

చదవడం ముగించింది వసుంధర.

"మాధవరావు వివాహితుడా!" అప్రయత్నంగా ఆ మాటలు ఆమె నోటినుండి వెలువడినాయి. అవును. ఎందుకంత ఆశ్చర్యం? అతనికోసం రెండేళ్ళయినా నిరీక్షించని తను విసుగెత్తి మరొకర్ని వివాహం చేసుకున్నప్పుడు అతడు ఈ ఎనిమిదేళ్ళూ అవివాహితుడుగానే ఉంటాడని ఎలా అనుకుంది? స్వార్థంతో, అజ్ఞానంతో వద్ద తనకు, మాధవరావుకు పెళ్ళి అయి ఉంటుందనీ, అతడూ తన జీవితానికి ఒక దారి ఏర్పరుచుకుని ఉంటాడనీ ఆలోచనే కలగలేదు. ఎంత అహంకారంగా ప్రవర్తించింది! ఆత్మవంచన చేసుకుంది తను.

ఛీ! తనకంటె పసిపిల్లలు నయం!

వసుంధరకు దుఃఖం పొంగుకు వచ్చింది. పెద్దగా ఏడవాలనిపించింది. అప్పటికే పిల్లలందరూ ఆట మాని ఆమె వేపే వింతగా చూస్తున్నారు.

చేతిలోని కాగితాన్ని కసితో ముక్కలుముక్కలుగా చించి పారేసి, వడివడిగా నడవడం ప్రారంభించింది. సందు మలుపు తిరిగి రోడ్డుమీదికి వచ్చింది. చలిగాలి రివ్వున వీస్తోంది. తల పైకెత్తి ఆకాశం వేపు చూసింది వసుంధర. మార్పేమీ లేదు. అర్ధగంట క్రితం తను చూసిన కారుమేఘాలు ఆకాశానికి అతుక్కుపోయినట్లు అలాగే ఉన్నాయి. ఏదో జీవిత సత్యం స్ఫురించినట్లు తనలో తనే చిన్నగా నవ్వుకుంది. వేగం తగ్గించి మెల్లిగా నడుస్తోంది వసుంధర. వర్షం వస్తుందని ఆమెకు ఇప్పుడు భయం లేదు.

ఆమెకు తెలుసు, తన జీవితాన్ని ఆవరించిన ఆ విషాద మేఘాలు వర్షించవని. ★